

מדרש תנחומא תרומה פרק ג

ויקחו לי תרומה זה שהכתוב אומר אהבתי אתכם אמר ה' ואמרתם במה אהבתנו (מלאכי א) וכתוב (שם) ואת עשו שנאתי מעשה בטורנוסרופוס ששאל את רבי עקיבא א"ל למה הקב"ה שונא אותנו שכתב ואת עשו שנאתי א"ל למחר אני משיבך למחר א"ל רבי עקיבא מה חלמת זה הלילה ומה ראית א"ל בחלומי היה לי הלילה שני כלבים אחד שמו רופוס ואחד שמו רופינא מיד כעס א"ל לא קראת שם כלביך אלא על שמי ושם אשתי נתחייבת הריגה למלכות א"ל רבי עקיבא ומה בינך לביניהם אתה אוכל ושותה והן אוכלין ושותין אתה פרה ורבה והן פריין ורביין אתה מת והן מתים ועל שקראתי שמם בשמך כעסת והקב"ה נוטה שמים ויוסד ארץ ממית ומחיה אתה נוטל עץ וקורא אותו אלהים כשמו לא כ"ש שיהא שונא לכם הוי ואת עשו שנאתי כי לקח טוב נתתי לכם (משלי ד) בנוהג שבעולם אדם שהוא לווה מן אחרים ולקח סחורה יוצא לדרך פעמים שהוא מפסיד אבל סחורה של תורה אינו כן למד אדם מכאן פרק אחד ומכאן פרק אחד מכאן מסכת אחת ומכאן מסכת אחת והוא משתכר בהם הוי כי לקח טוב נתתי לכם אמר להן הקב"ה לישראל התורה שלי ונטלתם אותה קחו אותי עמה שנאמר ויקחו לי תרומה:

מכל איש אשר ידבנו לבו (כה:ב)
וערת אילם מאדמים וערת תחשים (כה:ה)
ואמה וחצי קמתו (כה:י)
ופניהם איש אל אחיו (כה:כ)
ארבע הפאות אשר לארבע רגליו (כה:כו)
ירכה וקנה (כה:לא)
על שפת היריעה (כו:ד)
לשת ידתי (כו:ט)
ולצלע המשכן (כו:כ)
יהיו תמים על ראשו (כו:כד)
ולכתף השנית חמש עשרה קלעים (כו:יד)

שמות (פכ"ח פ"ו)

ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר מעשה חשב:

שמות (פכ"ח פ"ה)

וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר:

שמות (פכ"ח פ"ב)

ושמת את שתי האבנים על כתפת האפד זכרון לבני ישראל ונשא אהרן את שמותם לפני ה' על שתי כתפיו לזכרון:

שמות (פכ"ח פ"ב)

והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע:

שמות (פכ"ח פ"ה)

והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל הקדש לפני ה' ובצאתו ולא ימות:

שמות (פכ"ח פ"ח)

והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה':

בראשית (פ"ב פ"ז)

וייצר ה' אלקים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה:

אונקלוס בראשית (פ"ב פ"ז)

והות באדם לרוח ממללא:

רמב"ן בראשית (פ"ב פ"ז)

(ז) ויפח באפיו נשמת חיים - ירמוז לנו הכתוב הזה מעלת הנפש יסודה וסודה, כי הזכיר בה שם מלא, ואמר כי הוא נפח באפיו נשמת חיים, להודיע כי לא באה בו מן היסודות כאשר רמז בנפש התנועה (לעיל א כ), גם לא בהשתלשלות מן השכלים הנבדלים, אבל היא רוח השם הגדול, מפיו דעת ותבונה, כי הנופח באפי אחר מנשמתו יתן בו. וזהו שנאמר (איוב לב ח) ונשמת שקי תבינם:

שמות (פכ"ה פ"ב)

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי:

שמות (פכ"ה פ"ג)

ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי:

שמות (פ"כו פ"כ)

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלת נר תמיד:

בראשית (ב:כב)

ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם:

שמות (כה:ט)

ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו

בראשית רבה (ח:א)

א"ר שמואל בר נחמן בשעה שברא הקב"ה את אדם הראשון דיו פרצופים בראו, ונסרו ועשאו גביים גב לכאן וגב לכאן, איתבון ליה והכתיב ויקח אחת מצלעותיו אמר להון מתרין סטרוהי, היך מה דאת אמר ולצלע המשכן דמתרגמינן ולסטר משכנא וגו'.

נדה (מה:)

דאמר ריש לקיש משום ר"ש בן מנסיא: ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם- מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה אצל אדם הראשון, שכן בכרכי הים קורין לקלעיתא בנייתא

שמות (כז:יד)

וחמש עשרה אמה קלעים לכתף עמדיהם שלשה ואדניהם שלשה

מדרש תנחומא הישן (פ' וירא)

א"ר שמלאי תדע שכל דרכיו חסד שהרי בתחלת התורה קשט את הכלה דכתיב ויבן ה' אלהים את הצלע וגו' שכן בכרכי הים קורין לכלה בונה.

רש"י (כו:ט)

אל מול פני האהל- חצי רחבה היה תלוי וכפול על המסך שבמזרח כנגד הפתח, דומה לכלה צנועה המכוסה בצעיף על פניה: